ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΥΜΠΟΣΙΑ

Ένα από τα περιεργότερα έθιμα τοῦ κόσμου εἶνε καὶ τὰ ἐπιτάφια συμπόσια, ποὺ συνήθιζαν στὴ Ρωσσία, πρὸ τοῦ μπολσεβικισμοῦ.

Όπως ἐμεῖς τὰ Ψυχοσάββατα πηγαίνουμε στὰ νεκροταφεῖα καὶ ψάλλουμε τρισάγια στοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων μας νεκρῶν, ἔτσι καὶ οἱ Ρῶσσοι εἶχαν μιὰ ἀνάλογη γιορτή, τὰ Π ο μ ι ν έ κ ι, ἑορτὴ τῶν νεκρῶν. Πήγαιναν δηλαδὴ στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν, φώναζαν τὸν παπᾶ κι' αὐτός, ἀφοῦ ἔψελνε πρῶτα δέησι πάνω στὸ μνῆμα, εὐλογοῦσε κατόπιν τὴν Κ ο ύ τ ι α. Ἡ κούτια, ποὺ εἶχε τὴ θέσι τῶν δικῶν μας κολλύβων, ἦταν μιὰ πρεχειὰ σοῦπα, καμωμένη ἀπὸ ρύζι βρασμένο μὲ ζάχαρι καὶ μέλι. Τὴν ἔβαζαν σὲ μιὰ βαθειὰ σουπιέρα καὶ στὴν ἐπιφάνειά της τοποθετοῦσαν σταρίδες, σὲ σχῆμα σταυροῦ.

Ὁ παπᾶς, ἀφοῦ εὐλογοῦσε τὴν κούτια, ἔτρωγε μιὰ κουταλιὰ ἀπὸ αὐτή. Κατόπιν ἐπροσφέραν ἀπὸ μιὰ κουταλιὰ σ' ὅλους τοὺς παρισταμένους κι' ὁ καθένας τους, ἀφοῦ πρῶτα ἔκανε τὸ σταυρό του, ψιθύριζε : «Βετσάγια Παριάτε» (=Αἰωνία ἡ μνήμη !)

Μετὰ τὴν τελετὴ αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ νεκροῦ παρέθετε γεῦμα στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ποὺ πήγαιναν νὰ δειπνοῦν γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πεθαμένου. Στὸ γεῦμα αὐτὸ προσέφεραν κι' ἕναν ἄλλο χυλό, τὸ Κ ί σ σ ε λ, καμωμένον ἀπὸ γάλα καὶ χυμὸ διαφόρων φρούτων. Ὅταν ἔτρωγαν τὸ Κίσσελ, σιχωνότυπαν ὅλοι καὶ μαζὶ μὲ τὸν παπᾶ ἔψελναν νεκρώσιμα τροπάρια, ἐνῶ ἡ γυναῖκες μοιρολογοῦσαν. Κατόπιν καθόντουσαν στὸ τραπέζι κι' ἐτρωγόπιναν κατὰ κόρον, συνήθως δὲ κατέληγαν σὲ μεθῦσι τρικούβερτο καὶ ἀντὶ νεκρωσίμων τροταρίων καὶ μοιρολογιῶν, ἄρχιζαν τὰ τραγούδια καὶ τὸ χορό !

Τὸ καλοκαίρι ἐγίνετο ἄλλη μιὰ ἑορτὴ τῶν νεκρῶν, πιὸ εὐθυμη ἀκόμα, ἡ «Ρ ο υ τ ι τ έ λ σκ υ Ν τ ι έ γ κ ν». Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὅλος ὁ κόσμος ἔβγαινε κι' ἐπήγαινε στὰ νεκροταφεῖα, παίρνοντας μαζὶ του πασέττα μὲ τρόφιμα καὶ μπουκάλες μὲ βότκα. Γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν δὲ τὴν ψυχὴ τοῦ νεκροῦ τους, διάλεγαν ἐκεῖνα τὰ φαγητὰ ποὺ ἄρεσαν στὸν μακαρίτη ὅταν ζοῦσε.

Καθόντουσαν ἀνάμεσα στὰ μνήματα, πάνω στὰ χόρτα, γύρω στὸν τάφο τοῦ συγγενοῦς της, κάθε οἰκογένεια, κι' ἄρχιζαν τὸ τσιμπούσι, ποὺ κρατοῦσε κάμποσα φορὰ ὡς ὀργὰ τὴ νύχτα.

Στὴν ἀρχή, βεβαια, ἔτρωγαν ὅλοι μ' εὐλάβεια καὶ σιγὴ καὶ κατάνυξι, ὅπως ἀρμόζει μπρὸς σ' ἕναν τάφο. Μὰ ὅταν σὲ λίγο ἡ βότκα ζάλιζε τὰ μυαλά, ἄρχιζαν τὰ εὔθυμα τραγούδια καὶ οἱ ζωηροὶ χοροί. Κι' ἦταν ἕνα παράδοξο καὶ ἐξωτικό, ἀληθινὰ μακάβριο θέαμα, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴ νύχτα, στὸ φῶς τῶν κανδηλιῶν τῶν τάφων, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, νὰ γλεντοκοποῦν καὶ νὰ χορεύουν, ἀνάμεσα στοὺς σταυροὺς τῶν νεκροταφείων !...

Τὴν ἑπομένην, 11 Ἰουλίου, τὰ Παρισινὰ φύλλα ἀνέγραφαν τὴν παρακάτω εἴδησι:

«Κατόπιν τῆς ὑποσχέσεως ποὺ ἔδωσε ὁ ὑποκόμης κ. Βίκτωρ Οὐγκὼ στὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα, ἔλαβε ἤδη τὰ διαβατήριά του καὶ ἀναχωρεῖ συντόμως γιὰ τὴν Ἱσπανία, ὅπου θὰ παραμείνῃ τρεῖς μῆνες...γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων της.»

Καὶ ἡ «Ἐθνική» προσέθετε:

«Πρώτη φορὰ μαθαίνουμε ὅτι ὁ κ. Οὐγκὼ εἶνε καὶ ὑποκόμης!.. Εἴχαμε ὡς τώρα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ τεράστιο μέτωπό του φοροῦσε μονάχα τὸ στέμμα τοῦ ποιητοῦ. Πληροφορούμεθα ὅμως ὅτι φοράει καὶ στέμμα ὑποκόμητος... Συνιστοῦμε, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, στὸν ποιητὴ νὰ πετάξῃ τὸ πρῶτο στέμμα καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ δεύτερο... Ὁ ποιητὴς Βίκτωρ Οὐγκὼ πέθανε στὴ συνείδησι τῶν Γάλλων, ὕστερ' ἀπὸ τὴν τελευταία σκανδαλώδη περιπέτειά του! Ζήτω ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ... Λυρικὸς ὑποκόμης καὶ ὁμότιμος τῆς Γαλλίας!...»

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ ποιητοῦ θριάμβευαν!..

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ δέχτηκε τὸν καταιγισμὸ τῶν ὕβρεων καὶ τῶν εἰρωνικῶν σχολίων χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ, χωρὶς νὰ προσπαθήσῃ νὰ δικαιολογηθῆ. Καταλάβαινε ὅτι κάθε ἀπόπειρά του νὰ ἐλαφρύνῃ τὴ θέσι του θὰ εἶχε μοναδικὸ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν κάνῃ πιὸ ἀντιπαθητικὸ στὴν κοινὴ γνώμη.

Καὶ ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τίς... τρεῖς γυναῖκες τοῦ—τὴν Ἀδέλα Φουσέ, τὴν ἀπαρηγόρητη Ἰουλιέττα Ντρουέ, ἡ ὁποία τὸν πρόδωσε στὸ ζηλότυπο ζωγράφο, καὶ τὴν κυρία Μπιάρ, τὴν ὁποία ἐπισκέφθηκε στὸ μοναστῆρι της....—ἔφυγε γιὰ τὴν Ἱσπανία, περίλυπος καὶ ντροπιασμένος, μὰ ἀποφασισμένος ν' ἀφοπλίση τοὺς ἀντιπαλους του καὶ νὰ ξαναποχτήσῃ τὴν ἐκτίμησι τοῦ κοινοῦ μὲ τὸ νέο βιβλίο ποὺ ἄρχιζε τότε νὰ γράφη...

Καὶ τὸ καινούργιο αὐτὸ μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα χειρόγραφα πῆρε μαζύ του στὴν Ἱσπανία, ἦσαν οἱ «ΑΘΛΙΟΙ», τὸ φιλολογικὸ αὐτὸ μεγαλούργημα τῶν αἰώνων!

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ Ἰαπωνία, εἶνε ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία ποτὲ δὲν πάτησε τὸ πόδι του ξένος κατακτητής.

* * *

Οἱ Ἑβραῖοι γεννοῦν περισσότερα κορίτσια, παρὰ ἀγόρια. Σὲ ἑκατὸ γεννήσεις ἀγοριῶν, ἀναλογοῦν 128 κοριτσιῶν.

* * *

Τὸ πρῶτο ταχυδρομικὸ γραφεῖο ἱδρύθη στὴν Ἀγγλία στὰ 1581, στὸ Παρίσι στὰ 1642 καὶ στὴν Ἀμερικὴ στὰ 1710.

* * *

Ἡ μεγαλείτερη... χηναγορὰ τοῦ κόσμου, γίνεται στὴν Βαρσοβία κάθε χρόνο, στὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου. Πάνω ἀπὸ 4 ἑκατομμύρια χῆνες πουλιοῦνται μέσα στὶς εἴκοσι μέρες ποὺ διαρκεῖ ἡ ἀγορὰ αὐτή!..

* * *

Στὴν Κεϋλάνη ὑπάρχει μιὰ λίμνη, τῆς ὁποίας τὰ ψάρια εἶνε... περίφημοι ἀοιδοί! Ἡ φωνή τους εἶνε γλυκεία καὶ μελωδική. Πολλοὶ ξενυχτοῦν, διαπλέοντας μὲ βάρκες τὴν περίφημη αὐτὴ λίμνη, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν θεία μελωδία τῶν ψαριῶν.

* * *

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης, μπορεῖ νὰ χωρέση 54.800 πρόσωπα.

* * *

Οἱ δακοσυλλέκται τοῦ Παρισιοῦ μαζεύουν περίπου 15.000 ὀκάδες μαλλιὰ ἀνθρώπινα τὸν χρόνο ἀπ' τοὺς δρόμους καὶ δοχεῖα καθαριότητος.

* * *

Ὑπολογίζεται ὅτι περισσότερα ἀπὸ ἕνα δισεκατομμύριο στρείδια πουλήσανε κατὰ τὸ 1933—34 οἱ ψαράδες τῆς Νέας Ὑόρκης.

* * *

Ἡ μεγαλείτερη νῆσος τοῦ κόσμου, εἶνε ἡ Νέα Γουϊνέα, ἡ ὁποία ἔχει 306 χιλ. τετραγωνικὰ μίλια ἔκτασι.

* * *

Στὸ Σίδνεϋ, τὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστραλίας, ὑπάρχουν τόσα πολλὰ μυρμήγκια, ὥστε ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ διατηρεῖ εἰδικὴ ὑπηρεσία γιὰ τὴν ἐξολόθρευσί των. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ μυρμήγκια αὐτὰ εἶνε ἀμέτρητα καὶ τρομερά. Ἀπόδειξις ὅτι κατέφαγον, τελευταίως, ὁλόκληρο τὸ ἁρμόνιο τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας τοῦ Σίδνεϋ!

* * *

Νὰ σήμερα μερικὲς ἀκόμα ἰδιοτροπίες μεγάλων συγχρόνων χειρούργων :

Ὁ διάσημος χειροῦργος τῆς Νέας Ὑόρκης δόκτωρ Βόλμπασι, τὴν προηγουμένη νύχτα τῆς ἐγχειρήσεως, διαβάζει ἕνα ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα.

* * *

Ὁ δόκτωρ Μωρὶς Λεβὶ, ὁ μεγαλείτερος γυναικολόγος τοῦ κόσμου, πρὶν μπῆ στὸ χειρουργεῖο, γονατίζει καὶ προσεύχεται.

* * *

Ὁ δόκτωρ Χοὺντ κοιμᾶται ἐπὶ δέκα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ κάθε ἐγχείρησι.

* * *

Ὁ δόκτωρ Βίγκφιαλντ πηγαίνει στὸν κινηματογράφο, ὄχι γιὰ νὰ ἰδῆ τὴν ταινία, ἀλλὰ γιὰ νὰ.... κοιμηθῆ μὲ τὸ νανούρισμα τῆς μουσικῆς.

* * *

Ὁ δόκτωρ Μποῦκλιν παίζει πιάνο γιὰ νὰ γυμνάζη τὰ δάχτυλά του.

Ὁ τελευταῖος εἶνε περίφημος γιὰ τὴ λεπτότητα τῶν ἐγχειρήσεών του καὶ χειρουργεῖ χωρὶς νὰ προκαλῆ καθόλου σχεδὸν ἀιμορραγία, γι' αὐτὸ κι' ἔχει ονομασθῆ «ἀναίμακτος χειροῦργος».

* * *

Ἕναν ἐξαιρετικὸν ὅρο θέλει νὰ ἐπιβάλη ἡ κινηματογραφικὴ ἐπιχείρησις τῶν ἀδελφῶν Βάρνερ στὸ γνωστὸ πρωταγωνιστὴ Ντὶκ Πόζουελ. Ἐπιμένουν νὰ τοὺς ὑπογράψη συμβόλαιο, μὲ τὸν ὅρο ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσι νὰ μὴν παντρευθῆ ὅσο διαρκέσει τὸ συμβόλαιο του αὐτό.

Γιατί ; Γιατὶ στὴν Ἀμερικὴ ἡ ἀξία τῶν ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ, ἐλαττώνεται ὅταν παντρευτοῦν.

Ὁ Ντὶκ ὅμως διστάζει ἀκόμα νὰ βάλη τὴν ὑπογραφή του κάτω ἀπὸ ἕνα τέτοιο συμβόλαιο.